

га. На нея Димчо нареди вестниците на малки купчинки. А цигаритѣ и кибрита остави на самия прозорецъ. И тѣ да се виждатъ. Желѣзото, съ което ровѣха огъня въ печката, остави надъ вестниците — да не ги дигне вѣтрътъ.

Готово! Дюкянътъ е откритъ.

Седна до прозореца и зачака.

Дойде майка му.

— Какво си направилъ, Димчо? Що е това отъ тебе?

— Нищо. Продавамъ и печеля. Вижъ — вестници и цигари.

Тя прегърна и цѣлуна умното си момче.

— На добъръ часъ, сине, — благослови майка му работата на Димча.

V

Хората минаваха и заминаваха. Само нѣколко души до вечеръта се спрѣха и купиха вестници. Като че ли не виждаха дюкянчето на Димча. Никой го и не забелязваше.

Така не може. Всѣки трѣбва да го види и отъ него да си купи. Ами какъ? Съ какво да спре погледа на минувачитѣ?

Ето единъ много труденъ въпросъ. Димчо се замисли. Трѣбва да окачи единъ надписъ, та всѣки да го прочете. Не, не стига това. Написаното да бжде нѣщо такова, та да накара хората да се спиратъ и купуватъ.

Стоеше до прозореца, гледаше минувачитѣ и чакаше. А тѣ минаваха и заминаваха. Отъ ядъ веднажъ Димчо едва не извика:

— Стой! Купи нѣщо!